

„Totul pentru Patrie , nimic pentru noi !"
Barbu Catargiu

Buciumul

Curierul Partidului "Pentru Patrie"

Anul III, Nr. 16 (96), iulie-august 2005, 10 pagini, 7000 lei

BUCIUMUL : o revistă realizată de tineri pentru cei cu suflete tinere

- TARA INDOLIATĂ ZACE SUB APE -

OCHII PLÂNŞI CER SOLIDARITATE ŞI AJUTOR

"BRAZII SE FRÂNG, DAR NU SE ÎNDOIESC"

EXPRESIA POLITICA A SPIRITULUI REZISTENŢEI

Florin DOBRESCU

A devenit o adevărată tradiţie ca, în fiecare an, prima duminică după Sf. Ilie, să se adune la mănăstirea Sâmbăta, foşti combatanţi în Rezistenţa anticomunistă şi tineri adepţi ai crezului lor, pentru a-i comemora pe acei care, la miezul secolului trecut au urcat în munţi cu arma în mână pentru a se opune ocupaţiei sovietice şi comunizării României.

Ar putea spune unii, şi sunt destui, că ataât Rezistenţa, cât şi ideile ei ar aparţine Istoriei, ele nemaiavînd vreo relevanţă în această "nouă eră"...

Nimic mai fals ! Ca şi în regnurile animal şi vegetal, şi în natura umană, există acel instinct de conservare şi perpetuare, atât la nivelul individului, cât şi la cel al naţiunilor. În vremuri de cumpănă, în faţa ameninţărilor, acest spirit de conservare se activează. Expresia sa istorică este Rezistenţa. istoria este presărată cu actele de rezistenţă alenaţiunilor agresate contra celor agresoare. Lupta este continuă, ca şi în natura sălbatică. Cine stă pe loc, dispare. Şi supravieţuiesc numai acele neamuri care, conştiente de menirea lor în Istorie, îşi promovează sau îşi apără, dacă e cazul, valorile.

Aşa afost şi cu Rezistenţa Naţională Anticomunistă. Acei tineri care acum 60 de ani au îndrăznit, cei mai mulţi cu preţul vieţii, să se opună Fiarei comuniste, au acţionat, dincolo de raţionamentele politice, în virtutea acestui spirit de conservare a neamului. Erau conştienţi, mărturisesc supravieţuitorii, de puţinătatea şanselor

(continuare în pag 10)

Dreptul la Demnitate

Calamităţi naturale sau "prostie" autohtonă ?

Adrian LUPESCU

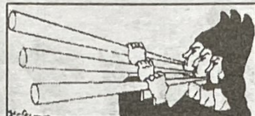
Peste tot în lume, când natura se dezlănţuie, omul priveşte neputincios la ea şi se supune resemnat urmărilor acestor stihii. Exemple avem, destule în timp şi spaţiu, fiind doar o lipsă de bun simţ din partea-mi pentru a le enumera.

Problema însă este alta. În ultimul timp, se pare că nici ţara noastră nu a fost ocolită de ele, lăsând în urmă distrugeri ce ating cu multe zerouri, în dolari sau euro - cum doriţi - morţi, suferinţe umane. Jale mare, cum spune românul.

Şi cum noi, românii, suntem meşteri mari în a despica firul în patru, s-au găsit imediat şi vinovaţii. Acarii Păun, alţii decât cei reali. Adică, noi toţi ! Am trecut cu vederea că picherii, şefii celor n km de dig ce le revin, "băieţi buni" declaraţi, erau ocupaţi aiurea, numai pe digul lor nu. În cartea mea de citire din clasa a IV-a primară, m-a impresionat nespus povestea micului olandez ce a astupat cu degetul lui gaura din dig, prin care ţâşnea apă. Am trecut cu vederea că manevranţii vanelor nu citiseră regulamentul cazurilor de urgenţă. Am trecut cu vederea exploatările de balastru haotice de la baza pilonilor de poduri. Am închis ochii când la cele mai înalte nivele deciziile se iau nu cu elementarul simţ al răspunderii naţionale, ci cu cel al interesului politic conjunctural sau, şi mai grav, al celui financiar "privat". Am acceptat în ajutor pompele din vecini, în locul celor de acasă oferite de o unitate sortită falimentului, lucru ce încurcă grav "iţele" privatizărilor din România ultimilor 15 ani. Am închis ochii în faţa degradării ce a cuprins şi sectoarele vitale ale infrastructurii naţionale – căi ferate, şosele, drumuri, poduri – măcinată de racila de totdeauna a ţării: politicianismul.

Şi atunci, parcă îţi vine să strigi, precum ilustrul nostru străbun roman: "până când crezi că vom permite, dl-e Catilina al zilelor noastre, să abuzezi de răbdarea noastră ?"

Iar nouă tuturor: deschideţi bine ochii!...

Cuvântul Tineretului Naţional-Creştin

MESAJ DIN BÂRLAD

ATENTAT IMPOTRIVA DREPTEI

Adrian VELEA

Ca om de dreapta, asist cu profundă lehamite la gesturile disperate de constituire pe segmentul politic al dreptei, a unui partid "popular", din alianţa de conjunctură a unor partide (P.N.L., P.D., P.U.R, P.N.Ţ) care din punct de vedere doctrinar pot fi cel mult situate la "dreapta stângii". Evident că este vorba de oportunitate şi conjunctură, având în vedere faptul că P. P. European este atractiv şi din punct de vedere financiar, şi prin prisma rolului pe care îl are în U.E.

În opinia mea, singurele manifestări autentice de dreapta nu pot fi altele decat acelea ce poartă amprenta naţional-creştină. În pofida vârstei înaintate şi a numeroşilor ani petrecuţi în închisorile comuniste, supravieţuitorii mişcării de rezistenţă naţională, avînd de partea lor numeroşi reprezentanţi ai tinerii generaţii au înfiinţat după 1989 Partidul „PENTRU PATRIE". Denumirea partidului nu are nici o legatură cu publicaţia din perioada comunistă, cum încearcă unii "binevoitori" să spună, ci se datorează exclusiv autorităţilor, care au refuzat înregistrarea partidului sub denumirea iniţială de Partidul "TOTUL PENTRU ŢARĂ". Membrii P.P.P. s-au vă-zut adeseori catalogaţi ca „extremişti de dreapta", încercându-se eliminarea lor de pe scena politică. Revenind la "popularii" de azi, constatăm cu uşurinţă că nu sunt decât o alternativă de centru stânga, cel mult o dreaptă a stângii, care visează la clădirea unei lumi lipsite de DUMNEZEU. O lume în care tradiţiile şi obiceiurile noastre străvechi sunt considerate perimate, o lume în care păstrarea identităţii naţionale nu îşi găseste locul.

COMUNICAT al CONSILIULUI POLITIC al PARTIDULUI "PENTRU PATRIE"

Noi, subsemnaţii Petre AGHINII, Răzvan APAHIDEAN, Coriolan BACIU, Florin DOBRESCU, Ioana DOBRESCU, Cătălin MAGHIAR, Sorin OLARIU, Dorin PĂTRĂUCEANU, toţi membri ai Consiliului Politic al Partidului "Pentru Patrie", am luat la cunoştinţă de demisia scrisă a d-lui Ion Băiaş din funcţia de preşedinte al P.P.P., înregistrată cu nr. 001 / 20.06.2005, şi am hotărât:

Avându-se în vedere că situaţia voturilor celor doi vicepreşedinţi la Congresul din 26.03.2005, a fost următoarea: dl. Cătălin Maghiar - 71 voturi din 71 exprimate, iar d-l Coriolan Baciu - 56 voturi din 71 exprimate, şi în conformitate cu Cap. V, Partea C, lit. 2 din Statutul Partidului "Pentru Patrie", d-l Cătălin Maghiar îl înlocuieşte provizoriu pe d-l Ion Băiaş în funcţia de Preşedinte al P.P.P..

Prezenta hotărâre este valabilă până la un Congres extraordinar, a cărui dată va fi stabilită de către Consiliul Politic şi Consiliul Director, cu consultarea Senatului Partidului.

03.07.2005

Consiliul Politic al Partidului "Pentru Patrie"

Cătălin MAGHIAR
Coriolan BACIU
Florin DOBRESCU
Dorin PĂTRĂUCEAN
Sorin OLARIU
Răzvan APAHIDEAN
Petre AGHINII
Ioana DOBRESCU

Cronică de front

Un aparent răgaz e un moment necesar pentru a face o analiză sumară a frontului. În primul rând din necesităţi de ordine internă.

În urmă cu patru ani, când am venit la sediul din strada Veseliei nr. 21 aveam sentimentul unei căutări iniţiatice: un afiş cu un portret cunoscut parcă de-o veşnicie, un om încă verde la cei 70 şi ceva de ani ducându-şi cu demnitate şi mai ales fără fanfaronada specifică epocii post decembriste cei 18 ani de grea detenţie politică. Am găsit atunci o mână de oameni care, deşi ar fi trebuit să fie istoviţi de zecile de ani petrecute în temniţele antonesciene şi comuniste, reuşiseră să se constituie într-un batalion disciplinat dipus să continue lupta pentru ridicarea neamului românesc. Problema cea mai gravă în noul dispozitiv a fost însă următoarea: situaţia frontului nu mai era aceeaşi iar tehnicile şi mijloacele de acţiune se cereau imperios schimbate. Cine mai reacţionează astăzi la noţiunea de patriotism, când patria e aceea unde poţi trăi mai bine? La aceea de naţie română, când ajungi să preferi să fii naţie conlocuitoare sau înlocuitoare sau să-ţi fie groază de crimele pe care trebuie să le pui în cârca bunicilor tăi? La aceea de pământ sfânt când nu mai ştii care din pământul pe care calci mai e românesc? "Biserica noastră strămoşească"?! Obligată sau preferând să admită toate ororile care n-au nimic a face cu demnitatea naţională. Economie naţională?! Noţiune absolut perimată când "am vândut tot ce-am avut", vorba lui Tănase. Muncă voluntară? Compromisă de comunism. Disciplina?! Contrară libertăţii. Lista ar putea continua. Şi totuşi oamenii aceia nu se temeau de noua conjunctură. Pentru că ştiau că un român adevărat nu-şi poate face datoria decât până la capăt. Misiunea lor era să păstreze scânteia unui românism aproape amorţit şi de multe ori deturnat şi să-l predea celor care să reorganizeze mişcarea şi să clarifice problemele unei noi epoci şi ale unei alte generaţii.

Acum patru ani erau câţiva tineri. O parte au rămas alţii au trecut doar. Mulţi au trecut pe aici. După '89 a fost o perioadă când jertfele celor care au luptat împotriva comunismului au stârnit un mare interes. Pe urmă, lucrurile s-au răcit. Tinerii şi-au văzut de carieră, poporul de problemele din ce în ce mai mari între două alegeri cu "vin ai noştri, pleacă-ai noştri", "luptătorii" şi-au pus firme şi şi-au tras drepturi. Nu e de mirare că efervescenţa aflării unor adevăruri s-a dus ca spuma de mare. Raportat la cota de interes pe care o mai au românii astăzi pentru "afaceri non profitabile" se poate spune chiar aşa mulţi au trecut pe aici. Trimişi, aduşi, rătăciţi...

Unii, "trimişi de nu se ştie cine", ori poate, de ce nu, de propriile lor orgolii şi ignoranţe. Au venit cu vorbe mari şi cu surle şi-au plecat cu trâmbiţe. Pentru că aici încă e valabilă cu literă de lege următoarea povaţă: "uită-te bine pe cine ai în faţă: dacă e un duşman sau un prieten prost pe care l-a înşelat mai înainte un duşman. Avurăm parte şi de unii, şi de alţii. Dar...despre aceştia, vorba românului "Numai de bine".

Mai sunt unii care privesc de sus şi vor "altceva". Un altceva la care liberi sunt să contribuie cu tineresc entuziasm. Poate nu toţi îl au. Însă un interes oarecare au şi aceştia. Fiecare şi-l ştie şi va da socoteală în faţa unei posibile, eventuale, viitoare conştiinţe. Dumnezeu să-i ajute şi să ne ajute şi pe noi că nu prea mai avem resurse şi nici răbdare.

Despre cei rătăciţi, ce să mai spui?! Unii au greşit adresa, alţii au vrut să se documenteze şi au plecat cu documentaţie cu tot.

Am mai rămas cei care am mai rămas. Unii au uitat însă versurile lui Radu Gyr: "Învins nu eşti atunci când sângeri, / Nici chiar când ochii-n lacrimi ţi-s, / Adevăratele înfrângeri / Sunt renunţările la vis."

Suntem mulţi? Suntem puţini? Suntem şi noi constrânşi de acelaşi sistem aşa zis democratic, îmbâcsit de comunism, corupţie şi birocraţie. Problema cea mai gravă este cât mai credem. Mai crede vreunul dintre noi, cei rămaşi, nelimitat? Mai avem putere să ne gândim la viitorul copiilor noştri ca la o responsabilitate deosebit de gravă sau îl vom lăsa în seama aceloraşi politicieni care îl folosesc doar ca slogan electoral?

Suntem răniţi, obosiţi, sleiţi dar încă n-am dat bătălia care trebuie. Pentru că duşmanul din afară te face să te întăreşti pe dinăuntru să devii mai puternic pentru a-l înfrunta. Duşmanul dinăuntru ne învaţă alte "binefaceri": să ne complacem, să ne căutăm scuze, să avem mereu alte obligaţii şi interese. Şi mai cu seamă, să nu fim sinceri cu noi înşine.

Trebuie să vedem câţi şi cine suntem ca să ştim în ce dispozitiv înaintăm. Fraţilor, cu noi sau fără noi lupta continuă.

Ioana MAZILU

INFO

Ţigăneşti, Ilfov.

Pe 25 iunie, a doua zi după Sânzieni, în satul Ţigăneşti, comuna Ciolpani, Ilfov, a a avut loc, în cimitirul vechi al satului, comemorarea lui Radu Mironovici, unul din principalii lideri ai Rezistenţei Naţionale Anticomuniste, stabilit în localitate cu domiciliu obligatoriu după eliberarea din detenţie, în 1964. Alături de rămăşiţele pământeşti ale lui Radu Mironovici, după 1990, au fost aduse osemintele camaradului său Corneliu Georgescu, mort în 1945, în exil, în Alpii Austriei. Radu Mironovici şi Corneliu Georgescu au făcut parte din grupul "Văcăreştenii" care, în jurul lui Corneliu Zelea Codreanu, a întemeiat în 1927 organizaţia naţională anticomunistă Legiunea Arhanghelului Mihail.

După slujba de pomenire, a urmat cuvântul d-lui dr. Iosif Niculescu, fost deţinut politic, din partea Fundaţiei "Prof. George Manu".

Izverna, Mehedinţi.

În ziua de 3 iulie a.c., în comuna Izverna, jud. Mehedinţi, a a vut loc, în organizarea A.F.D.P. sfinţirea monumentului celor 3 eroi anticomunişti, ucişi la marginea comunei, în octombrie 1949. Cei trei tineri făceau parte din organizaţia anticomunistă "Frăţiile de Cruce" şi cutreierau munţii Mehedinţi şi ai Banatului, încercînd să ia legătura cu una din formaţiunile de partizani care activau în zonă (colonelul Uţă, Spiru Blănaru, Mişcarea Naţională de Rezistenţă), pentru a se înrola. Au fost împuşcaţi în apropierea Izvernei, în urma unei trădări. Ulterior, trupurile lor au fost expuse câteva zile la răspântia din centrul comunei, pentru intimidarea populaţiei. La comemorare au participat şi membrii P.P.P. din filialele Dolj, Mehedinţi, Sibiu şi Caraş.

Sibiu.

Filiala Sibiu a Fundaţiei "Prof. George Manu" a organizat pe data de 15 iunie a.c lansarea oficială a cărţii "Nicolae Petraşcu – Un dac cult", amplă monografie a ilustrului lider al Rezistenţei Naţionale Anticomuniste, datorată muncii laborioase a d-lui ing. Gheorghe Jijie şi editată sub auspiciile Fundaţiei sus amintite. Lansarea a fost însoţită de un simpozion care s-a bucurat de o mare participare, în special din partea publicului tânăr sibian.

Eşti tânăr şi ai ceva de spus? Scrie la buciumul@yahoo.com !

TANACU - radiografia unei agresiuni antiortodoxe

Nimeni nu poate contesta că La Tanacu s-a petrecut un incident grav. Totuşi, într-o ţară ***teoretic*** locuită 85% de ortodocşi, normal era ca Biserica şi respectiv instituţiile statului să fie lăsate să-şi facă datoria. Din păcate, şi de această dată, presa a arătat lipsă de deontologie profesională, speculând într-un mod pervers o nenorocire. Dar, dincolo de mârlănia generală, am putut vedea cum incidentul a folosit drept pretext acelor forţe care şi-au făcut o profesiune de credinţă din a lovi în Dumnezeu şi Biserica Sa. Atacurile s-au concentrat, de fapt, asupra Bisericii Ortodoxe, în general. Au fost atacate dogmele, practicile şi în ultimă instanţă clerul, fiind aruncate insulte ca: "practici medievale", "înapoiere", "ignoranţă" etc.. Mai lipsea "obscurantismul" şi "opium-ul popoarelor". Convertiţi în democraţi de inspiraţie masonică, marxiştii de ieri au reuşit să creeze o atmosferă amintind de perioada stalinistă.

F. Dobrescu

Întâmplarea nefericită de la Mănăstirea Tanacu nu putea să mă lase indiferent, şi sunt convins că în aceeaşi situaţie se află marea majoritate a creştinilor ortodocşi din această ţară. Drept urmare, în rândurile de mai jos, îmi voi exprima părerea, sintetizată sub forma unui articol pe care îl trimit spre publicare în paginile Buciumului.

ATAC LA CREDINŢĂ

Adrian VELEA

Groaznicul şi nedoritul lucru întâmplat la mănăstirea SF. TREIME din TANACU ,se pare că a dat « apă la moară » celor ce sunt creştini doar cu numele şi care, se pare, abia aşteptau un prilej să atace Biserica Ortodoxă. Aceştia au declanşat un atac furibund la adresa călugărilor şi asupra mănăstirilor. Această lume lipsită de credinţă consideră că biserica nu ar avea voie să se amestece în educaţia morală şi spirituală a oamenilor maturi sau a copiilor. Copiii trebuie, în concepţia acestora, să fie toţi liberi-cugetători, plini de dispreţ pentru învechita credinţă creştin ortodoxă demodată şi mult ridiculizată. S-au înmulţit mănăstirile, afirmă cu multa patimă şi ură diverse personaje atotştiutoare, care sigur nu au călcat într-o mănăstire decât ca turişti. Parcă până acum cineva ar fi luat atitudine în faţa apariţiei a tot mai numeroaselor cârciumi, săli de jocuri de noroc şi multor alte locaţii ale desfrâului şi dezmăţului, foarte nocive mai ales pentru educaţia tinerei generaţii. În această situaţie nu ar mai trebui să fim îngroziţi şi supăraţi pe cei care la televizor ne prezintă numai crime, violuri, bătăi; asta e societatea pe care unii dintre noi o doresc. Revoltaţi de faptul că în mănăstiri se vorbeşte prea mult de lucrarea lui satan şi de puterea acestuia de a schimba destinul omului în rău, personaje "spirituale" poate ar dori transformarea acestor lăcaşuri de credinţă în muzee în care rolul duhovnicului să fie acela de ghid, iar călugarii să fie reprezentaţi doar de câteva figuri de ceară sau gips. Avem mare nevoie de BISERICĂ pentru că, printre altele, este sigur că nu există nici un guvern dotat cu acea putere capabilă să lupte cu patimile umane dacă acestea nu sunt ţinute în frâu de moralitate şi religie.

Suntem ceea ce bem, ce mâncam, ce gândim, ce simţim...!

Pr. Iulian GAVRILUŢĂ (S.U.A.)

Mă gândeam deunăzi la acest adevăr şi recitindu-l pe Avva El Sabio de la Rohia, am descoperit acest proverb hinduist, tâlmăcit de un evreu convertit. Curioasă încrengătură, nu?

Zice El Sabio...:" *Suntem ceea ce bem, păi cum să nu fie aşa? Nu a zis Hristos: "de nu veţi bea sângele meu şi de nu veţi mânca carnea mea... vii nu veţi fi?"* Unii vor să trăiască mai mult, cum ar fi sus-numiţii hinduşi, yoghini, etc. alţii mai bine, cum sunt adicălea americanii, şi în genere occidentalii. Creştinii ce vor ei până la urmă? Mai mult, mai bine, sau ce? Răspund Sfinţii Părinţi, Acei ignoraţi în toate ***tanaco-cazurile*** istoriei de carton: " *Acelaşi, către acelaşi: Dacă ţi-e sete în astă lume şi găseşti un izvor limpede, şi o umbră vremelnică sub care să te odihnesti, de nu se poate altfel, stai, odihneşte, răcoreşte, dar ai grijă ca la plecare să nu iei cu tine izvorul, copacul... deoarece te-ar împovăra mult, tu urmăreşte ţelul tău, mântuirea, şi dacă îţi e sete, şi nu se poate altfel, opreşte, bea, răcoreşte... dar nu lua nimic cu tine ....!"* Păi aveau dreptate? Păi au!

Dacă mănânci carne, eşti de carne, dacă mănânci duh, eşti duh! Unii mănâncă cărţi toată viaţa lor, şi ajung culţi, nu zic nu, dar nici aia toţi, dar tot cetele de Avve zic: *« Se ducea odată un doctor în teologie, profesor universitar la un bătrân în pustie, că să-l ruşineze, zicînd: "Ia să vedem noi ce ştie moşul acela, că nu a umblat ca mine pe la şcoli...!"(cum este mereu lupta între teologia academică, rece, raţională şi atât, şi teologia pustiului, cea plină de Duh, fierbinte!). Părintele într-un final îl primeşte. Profesorul de teologie îi zice bătrânului: «Am toate scrierile Sfinţilor Părinţi în bibliotecă!», Bătrânul îi răspunde: «Ai umplut de maculatură rafturile şi ai furat "pâinea" săracului, milostenia... !» Profesorul: «Ştiu tot Vechiul şi Noul Testament pe deasupra!" Bătrânul: « Ai umplut văzduhul de vorbe goale! Ai convertit pe cineva? Ai mişcat vreo piatră? Ai înviat morţii? Dacă nu ai facut acestea celelalte nu sunt de nici un folos!"*

Deci iată, dragii mei, cum se pune problema... suntem ceea ce mâncam... mâncăm duh, suntem Duhovniceşti, mâncăm TV, Internet, Games-uri, politichie, suntem bitzi, ochi roşii său ne *becali*-zăm, fiecare alege, numai de ar ştii ce! Din păcate cei ce trebuie să fie Luminofori sunt prea ocupaţi cu afacerile, cu vânzările de parohii, lumânări, temple sofisticate (de prost gust, cu telecomenzi, leduri, culori şi pardoseli de prin Elada, Cipru, Italy, poleială de cavou, nu alta!)

Mă uit cu uimire la ce se discută între preoţi, pe group-uri creştine de pe net, dacă nu e război de proastă calitate, cu citate, atunci este **TANACOLOGIE**, cu duel de Canoane păreri, teologumene, presupoziţii... dar fraţilor bâjbâitori ai nimicului, unde este Duhul? Unii, mai ostaşi ca alţii o să-mi răspundeţi poate:" In Biserică?" Eu, o să vă întreb atunci: « Păi Biserica suntem toţi, unde mai vedeţi voi aşa ceva?" În afară de câteva Meteore de Părinţi, care îşi mai târăsc acest trup prin spitale sau mânăstiri izolate, uitaţi şi de Administrativul Episcopal (să nu uităm în ce sărăcie, poate nu voită, a trăit Marele Stăniloaie, care ne spunea cu amărăciune că acei umili bani de pe traducerile filocalice nu îi parveneau... vă puteţi închipui? Acum toţi se laudă cu Filocalia, pe la Bucureşti, ba unii au scos-o şi pe CD... foarte bine, dar îi mai aprind o lumânare Părintelui? Ruşine!). Îmi aduc aminte de un părinte profesor, ucenic de-al Marelui Stăniloaie, care cu amărăciune spunea că acei responsabili de la Facultatea de Teologie din Bucureşti nu au vrut să "boteze" nici măcar un amfiteatru cu numele marelui teolog, au lăsat aşa: « amfiteatru A, ...B, ...C! ».

(continuare în pag. 5)

Criza europeană şi soluţia naţiunilor

Florin DOBRESCU

Eşecul proiectului noii constituţii europene în cadrul referendumurilor populare din Franţa şi Norvegia m-a dus cu gândul la visul tălmăcit de Proorocul Daniel, acela cu imperiul de fier, dar cu picioare de fier amestecat cu lut. Şi cred că aceasta a fost imaginea pe care edificiul în construcţie al Uniunii Europene l-a oferit oricărui observator: vulnerabilitate şi nesiguranţă.

Iar întrebarea care, în mod logic se pune, este: ce garanţie ar prezenta construcţia pan-europeană în faţa unui seism istoric, fie el crach economic sau conflagraţie armată transcontinentală?

Nimeni nu e naiv să creadă că eşecul proiectului constituţional în cele două ţări va opri extinderea U.E.. Dar tocmai în acest context, şi date fiind angajamentele în care ţara noastră este implicată, fragilitatea unei astfel de construcţii politice şi economice are darul de a îngrijora. Cu atât mai mult pe noi, cei din statele foste satelite ale URSS, pentru care UE este singura alternativă geopolitică la sfera de influenţă rusă. (Vezi atitudinea "pro-europeană" a statelor baltice în faţa presiunilor Mocovei).

Cred că responsabili UE au exclus din paradigma viitoarei federaţii europene doi factori esenţiali pentru însăşi structura ontologică a europeanului: Dumnezeu şi naţiunile, ca entităţi create de El. Şi mai cred că această omisiune - voită sau nu - stă la originea infirmităţii afişate recent de Uniune.

Ei bine, dacă excluderea totală din proiectul constituţional european a dimensiunii creştine a continentului a fost vehement criticată, îndeosebi de reprezentaţii statelor cu o veche vocaţie catolică, ignorarea naţiunilor ca piese de rezistenţă ale unei viitoare puteri interstatale, nu au atras până acum atenţia nici unui factor oficial. A nu ţine seamă că statele, componenete de drept ale Uniunii, au ca suport alte entităţi (cu dublu statut - uman şi divin) - naţiunile, şi a ignora interesele pe care acestea şi le promovează, neputându-le eluda, în virtutea menirii lor, este o eroare cu consecinţe incalculabile pe termen foarte lung.

Nu trebuie decât să amintim încercările de constituire a unei Europe federative, sub diverse forme ideologice, de oameni ca Napoleon, Hitler ori Stalin. Şi eşecurile acestora, urmare a încălcării voinţei şi intereselor naţiunilor europene. Ce poate face proiectata putere europeană, pentru a nu repeta traiectoria istorică a acestor imperii?

Cu ani în urmă, mi-a căzut în mână lucrarea lui Horia Sima, "Menirea naţionalismului". Scrisă în anii '5o, deci într-o perioadă în care Europa Unită cunoştea "durerile facerii", cartea este o contribuţie politologică de excepţie, parcă mai actuală ca oricând astăzi, în contextul crizei de care vorbim. Incontestabilul rafinament al construcţiei lucrării şi erudiţia sunt puse totuşi în plan secund de extraordinarul realism al concluziilor, propuse de autor ca soluţii lucide în realizarea unui edificiu european solid, menit să reziste presiunilor unor forţe ostile exterioare, precum comunismul, nici astăzi total eradicat în Europa central-estică.

Cred aşadar în necesitatea cercetării de către liderii europeni a lucrării lui Horia Sima. Un om care, în ultimă instanţă a făcut dovada supremă a ataşamentului său faţă de valorile lumii libere, prin contribuţia pe care Mişcarea Legionară, sub conducerea sa, a avut-o în eforturile Occidentului de a stăvili agresiva expansiune sovietică înspre centrul şi vestul continentului.

În esenţă, cartea se constituie într-o pledoarie, solid argumentată, în favoarea rolului pe care naţionalismul, ca expresie a ideii naţionale, poate contribui la consolidarea unui organism politic şi economic de genul UE.

Există astăzi în dezbaterile factorilor responsabili, asupra concepţiei de edificare a Uniunii, două principale abordări. Prima - cea mai larg răspândită, mai ales în sânul partidelor europene socialiste şi liberale - concepe viitoarea Europă Unită ca pe o suprastructură federativă, având la temelia ei nu colectivităţi, ci indivizi. Aşadar, individul, ca celulă de bază a viitoarei societăţi comunitare.

Dar individul are interesele lui. Care adeseori, sunt lipsite de scrupule. Şi care, pot pune în plan secund interesele naţionale. Dar tocmai acestea din urmă constituie vectorul capabil să asigure dinamica organismului statal respectiv. Când acesta are de suferit, sigur că şi Uniunea poate resimţi şocurile, la toate nivelurile.

Este vorba, cred, aici de ignorarea unei anumite ordini ierarhice. Pe care, iată, nici politicul nu o poate eluda. Mă refer la acea teorie conform căreia individul, cu familia, necesităţile şi interesele lui, este subordonat naţiunii - ca şi conţinut al învelişului oficial, numit "stat", iar naţiunea se află sub autoritatea legilor lui Dumnezeu.

În fine, cea de a doua concepţie în construcţia europeană, deocamdată mai puţin răspândită decât prima, plasează, ca unităţi constitutive ale Uniunii, nu persoanele, ci naţiunile.

O simplă privire de perspectivă este suficientă pentru a vedea avantajele pe care acestă a doua concepţie le aduce în trăinicia proiectului în cauză. Am văzut că, în ultimă instanţă, naţiunile manifestă încă acel instinct de conservare, atunci când interesele lor sau ale statelor respective sunt ameninţate sau limitate. Dovadă, eşecul constituţiei europene din Franţa şi Norvegia.

În acest context, consider că e timpull ca politicienii UE să-şi schimbe optica privitor la statutul pe care naţiunile trebuie să îl aibă în viitoarea Europă, ca o garanţie a invulnerabilităţii acesteia în faţa neocomunismului promovat mascat dinspre răsărit, ca şi în faţa presiunii războiului asimetric, dezvoltat de ofensiva islamistă (vezi recentele atentate de la Londra), două fiare care ameninţă lumea civilizată şi care, dintotdeauna, şi-au acordat tacit un sprijin reciproc.

În acest context, există posibilitatea ca naţionalismele, ca expresii manifeste ale ideii naţionale, să joace un rol covârşitor în construcţia viitoarei Europe Unite. Mai ales că, aşa cum arăta Horia Sima în lucrarea citată, între naţionalism şi democraţie nu există incompatibilităţi ideologice, ci, dimpotrivă, ele se pot complementa, contribuind la stabilitatea politică şi economică a lumii civilizate în faţa marilor provocări ale contemporaneităţii.

Suntem ceea ce...

(continuare din pag. 4)

Tot aceia care "îl pieptănau" pe Părintele, când mai era în viaţă, iar după adormirea lui, nu mai ştiau cum să elimine Dogmatica Părintelui, de ce? Vă spun eu... ca unul păţit: "Îi ARDEA!", în străfundurile lor de scolastici găunoşi şi acrii!

Suntem ce mâncam... păi nu? Dacă mâncau Dogmatica lui Stăniloaie pe pâine şi nu cea în schelet scolastic, de pe la facultăţi şi seminare, atunci ***TANACOLOGII*** nu mai erau aşa de aberanţi în afirmaţii pe posturile publice. Părintele Galeriu, îmi zicea despre acei profesori, chiar cu părul alb (de trecerea vremii, nu de înţelepciune): *"săracii, nu ştiu ce zic!"*, Iar Cleopa:" *Râd şi dracii de ei, de îi bagă în spital!"*

Dar cine să mai audă glasul lor?

Suntem ce mâncăm şi ce bem, fără discuţie, aşa că, dragii mei, să fim conştienţi că sunt două Biserici, dar un singur Trup, dacă vreţi un singur Eisberg, unul de suprafaţă, mic-Administrativul şi altul, de dedesubt, adânc de Duh, nevăzut. Are grijă Dumnezeu, ca şi pe timpul lui Ilie cu Baal....are drepţii lui opriţi, care nu şi-au plecat genunchiul nici Politichiei, Apusului, nici Masoneriei, nici Preacuviosului Ban şi Presbiterei plăcere; care vor ieşi la bătaie, la vremea potrivită, noi să avem grijă ce şi cum bem, mâncăm....!

REVISTA PRESEI

Agresiuni sârbe la adresa comunităţii româneşti din Timoc !

Agresiunile sârbe asupra etnicilor români din Banatul iugoslav devin tot mai dese şi mai violente. De curând, langa Negotin, un grup de români care ţineau un parastas în memoria soldaţilor lui Mircea cel Bătrân căzuţi în bătălia de la Rovine, au fost victimele agresiunii mai multor sârbi, sprijiniţi de poliţie (!). Nervozitatea interetnică a fost sporită de un nou atac desfăşurat la Bor. În noaptea de 5-6 iunie a.c., persoane necunoscute au spart geamurile sediului organizaţiei non-guvernamentale "Ariadnae Filum" care apără drepturile românilor din Timoc. Atacul s-a petrecut la câteva zile după vizita în regiune a ministrului Cultelor, Milan Radulovic, urmată de o dezbatere televizată între acesta şi liderul Partidului Democrat al Romanilor din Serbia, dr. Pedrag Balasevici. Sediul asociaţiei "Ariadnae Filum" din Bor a mai fost vandalizat şi în trecut, mâzgălindu-i-se zidurile cu însemne jignitoare şi sloganul "Marş afară din Serbia". În aceste condiţii, o delegaţie a românilor din Timoc a ţinut la Belgrad o conferinţă de presă, denunţând frecventele încălcări ale drepturilor minorităţilor naţionale în Serbia de nord-est. De asemenea, liderii românilor au invocat reacţia instituţiilor de la Bucureşti care, (spre ruşinea lor - n.n.) deocamdată tac, sperând că acestea nu vor aştepta execuţii ca acelea din Bosnia, pentru a se implica.

P.S.: Unde sunt "tovarăşii" care în 1999 clamau calitatea de "singur vecin cu care nu am avut conflicte" (?!) a Serbiei? Nu trebuie făcut un secret din apucăturile şovine şi necreştine ale sârbilor care, în 1999 apărau de fapt nu ortodoxia, ci un capăt de pod al Moscovei la Adriatica. Doamne, ocroteşte-i pe români !

Voronin face jocul Moscovei

Fostul ofiţer de miliţie sovietic şi actualul preşedinte al R. Moldova, Vladimir Voronin, a propus oficial recunoaşterea unei largi autonomii pentru autointitulata republică "nistreană". El răspunde astfel jocului Moscovei, care intenţionează să impună statutul de republici oficiale enclavelor sale păstrătoare ale rămăşiţelor "armatei roşii", ca o replică de intimidare faţă de avansarea poziţiilor occidentale în regiunea Mării Negre.

"Ţinutul Herţa" înapoi !

Preşedintele Societăţii Culturale "Ţinutul Herţa", prof. dr. doc. Ion Gherman, a arătat printr-o declaraţie media, că în 1941, armata română nu a făcut decât să recupereze ceea ce ni se furase prin pactul Hitler-Stalin. El şi-a exprimat satisfacţia în legătură cu recunoaşterea de către personalităţi politice ca Bush, Schroder ş.a. a abuzurilor şi fărădelegilor comise asupra ţărilor est-europene prin ocupaţia sovietică, şi a salutat condamnarea de către Traian Băsescu a pactului din 1939 şi consecinţelor lui. În acelaşi timp, d-l Gherman a cerut actualelor autorităţi să urmeze exemplul demn al Poloniei şi Ţărilor Baltice, de a refuza continuarea funcţionării tratatului cu Ucraina din 1997. Comunicatul denunţă încălcarea sistematică, de către ucraineni, a prevederilor Tratatului referitoare la drepturile minorităţilor etnice, care au fost aplicate doar de către partea română.

1938. Grupul de luptători anticomunişti condus de Nicolae Ciolacu (+ 2000). Cu excepţia şefului lor, care a supravieţuit închisorilor, aceşti tineri macedoneni au căzut după 1945, în Rezistenţa Naţională Anticomunistă din Dobrogea.

COLŢUL FRĂŢILIA

"Aforesit easte atel care De-a lui Patrie dor nu are"

Gheorghe Cuţumişa
(1909-1992)

Mihai Stere DERDENA

Foştii deţinuţi politici din România nu pot spune că, în 1992, moartea ar fi stat degeaba. Dimpotrivă, se pare că tocmai în acel an, ea a obţinut o recoltă îmbelşugată, cosindu-i pe mulţi dintre luptătorii anticomunişti din prima linie. Printre cei răpuşi atunci s-a aflat şi Gheorghe Cuţumişa din Başchioi de Tulcea.

Destinele au aranjat ca să ne întâlnim, nu în închisoare, ci târziu, prin 1986, când din sclavi devenisem liberţi.

Un Armân, din satul ialomiţean Dâlga, originar din comuna tulceană Beidaud, profund tradiţionalist, cu care am fost, la Tulcea, coleg de liceu şi de clasă, a ţinut neapărat să-i caut o fată armână cu carte, chiar licenţiată, care să fie potrivită ca nevastă pentru fiul său, proaspăt inginer.

Îi explic că, nefiind niciodată peţitor şi, temându-mă de o treabă atât de delicată şi riscantă, s-ar putea să dau greş. Însă la apelurile lui telefonice tot mai stăruitoare, cedez şi îmi iau rolul în serios.

Astfel, ajung la o nepoată de fiu a lui Gheorghe Cuţumişa, ingineră şi dânsa. Spre satisfacţia mea şi a tuturor celor interesaţi, tinerii s-au plăcut de la prima vedere, apoi s-au cunoscut mai bine, s-au logodit, s-au căsătorit, în cursul anului 1986, iar acum sunt cât se poate de fericiţi, având deja doi copii.

Participând, în calitate de peţitor, la toate momentele festive din procesul lor matrimonial (isozmâta, bâşearia şi nunta) am putut astfel să-l cunosc pi lali Iorghi Cuţumişa şi să mă întreţin, de fiecare dată, mai mult cu dânsuL

Parcă-l văd şi-acum îndreptu, livendu, aleptu - în capul horei deschise, cu hlambura in mâna dreaptă, cântând cu tută mirachia-ş cuvetia "Un gioni muşat,muşat, el măratu, lăi"/ Un gioni muşat, muşat,el pirifanu..."

Apoi, tot din partea miresei, preia hlambura, de asemenea în capul horei, cea mai vârstnică nuntaşă, teta Muşa Lupci, care dă, cântând, această replică adecvată: "Iu earai, iu earai feată pân'tora /Io, moi, mesi di-arbinească ,(Io moi trup di-armătuloani!)"

A fost destul ca aceşti doi decani de vârstă să dea tonul că ne-am şi prins în horă toţi cei de pe margini, cu mic, cu mare. Corlu, lungindu-se până la trei diple - ar fi crescut el şi mai mult de-ar fi fost terenul mai întins - i-a cuprins nu numai pe toţi nuntaşii, ci şi pe mulţi dintre privitorii ci, aromâni şi dacoromâni din satul miresei, Fundeni-Dobroeşti, din proximitatea Capitalei.

Mulţimea de Armâni prinsă în cor (horă) crea impresia că ne aflăm undeva prin Macedonia Latină, pe la Călive, ori la Bachiţa, pe la Avdela ori la Perivole.

După nuntă, l-am căutat de câteva ori pi lali Iorghi pentru cozeriile pe care le ştia să le întreţină ca nimeni altul. Ne întâlneam mai cu seamă la Obor, sau la Biserica Sfântul Dumitru din Colentina, unde se oficiau cununii.

Lali Iorghi era nu numai un bun cozeur pe teme generale, dar şi un excelent cunoscător al istoriei universale, manifestând, ca mai toţi Armânii o irezistibilă propensiune pentru trecutul Macedoniei noastre strămoşeşti şi pentru prezentul ei incert, teritoriu latin, care din păcate e prea neglijat de către cercetătorii de specialitate din România de astăzi.

(continuare în pag. 9)

ROŞIA MONTANA NU PIERE !

- CRONICĂ -

Slujbă religioasă pe un altar paleo-creştin.

Părintele Mihai Lungeanu (Iaşi), fost deţinut politic şi luptător în rezistenţa anticomunistă, a fost prezent la începutul lui iulie a.c. la Roşia Montană, în scopul unei slujbe liturgice pe altarul paleo-creştin situat într-un masiv învecinat, care şi el ar fi fost distrus în cazul începerii exploatării miniere de către RMGC. În timpul slujbei, Părintele Mihai Lungeanu a făcut rugăciuni pentru pomenirea sufletelor martirilor neamului românesc, începând de la Burebista, Decebal şi până la luptătorii Rezistenţei Naţionale Anticomuniste. De asemenea, s-au făcut rugăciuni pentru ocrotirea acestei cetăţi a românismului verde, care este Roşia Montană şi împrejurimile sale muntoase.

Încă o victorie la Roşia Montană !

Curtea de Apel Alba-Iulia a pronunţat pe 20 iunie a.c. o sentinţă fără precedent, prin care a anulat certificatul de descărcare de sarcina arheologica Nr. 4/2004 emis de Ministerul Culturii şi Cultelor pentru Masivul Cârnic din Roşia Montană.În consecinţă, galeriile romane şi pre-romane unice din Masivul Cârnic precum şi masivul în sine sunt din nou protejate. De asemenea, s-a respins cererea de intervenţie formulată de Roşia Montana Gold Corporation (RMGC).
Arheologii francezi care au excavat Roşia Montană au afirmat că "în Cârnic, reţelele miniere antice (de pe vremea dacilor, identificate ca atare pentru prima oară, şi de pe vremea romanilor - n. red.) rămân de o coerenţă uluitoare şi într-o stare de conservare remarcabilă...." (www.rosiamontana.org)
Cârnicul este protejat conform legislaţiei româneşti în vigoare (Legea 5/2000) ca patrimoniu cultural de interes naţional. Cu toate acestea, Ministerul Culturii şi Cultelor (MCC) emisese un certificat de descărcare de sarcină arheologică în ianuarie 2004 (sub oblăduirea lui Răzvan Teodorescu), prin care Masivul Cârnic a fost introdus în circuitul economic. Această decizie incalificabilă (mai ales că venea din partea unui minister şi a unui ministru care ar fi trebuit să apere patrimoniul cultural naţional, nu să-l distrugă!) a fost determinată de intentia RMGC de a exploata bogatele rezerve de aur din acest masiv.

În consecinţă, Alburnus Maior a iniţiat o acţiune în instanţă împotriva MCC pentru a demonstra că nu există nici o bază stiintifică şi legală pentru certificatul de descărcare emis de catre MCC. După un an şi jumătate de litigiu, în care au fost aduse numeroase mărturii de către arheologi şi instituţii experte, iată că biruinţa a venit. Dumnezeu ocroteşte aurul Dacilor şi raiul Apusenilor.
Avocatul Alburnus Maior, D-na Andreea Szabo, a calificat decizia Curţii de Apel ca pe o "victorie fără precedent pentru România", care "arată puterea crescândă a societăţii civile asupra arbitrariului deciziilor autorităţilor. Interesul public al protejării patrimoniului cultural a fost mai presus de interesele economice pe termen scurt."
D-l Eugen David, preşedintele Alburnus Maior, a declarat cu această ocazie: "Ne pasă de istoria noastră şi decizia de ieri este primul pas din efortul nostru de a trage la răspundere autorităţile şi de a reproteja fiecare centimetru din Roşia Montană care a fost descărcat de sarcină arheologică. De acum încolo, orice fel de activitate industrială desfaşurată în Cârnic ar fi o infractiune, pedepsită conform legii penale".

Certificatul de urbanism al RMGC a fost suspendat

O nouă victorie la Roşia Montană: pe data de 15 iunie 2005, Tribunalul Alba a admis o cerere de suspendare a certificatului de urbanism emis către Roşia Montană Gold Corporation, în perspectiva autorizării proiectului minier. Acţiunea a fost introdusă de Alburnus Maior, care a dovedit cu succes urgenţa măsurii de suspendare, datorită daunelor ireversibile cauzate de efectele acestui act administrativ. Suspendarea este validă până la soluţionarea irevocabilă a acţiunii în contencios administrativ 'Alburnus Maior vs. Consiliul Judetean Alba'.
In august 2004 Gabriel Resources a anunţat că a depus la Consiliul Judeţean Alba o cerere în vederea obţinerii certificatului de urbanism. "O dată emis," continua anunţul, "procedura de obţinere a acordului de mediu poate fi oficial lansată prin depunerea Memoriului de Prezentare a Proiectului (Memoriul Tehnic) împreună cu certificatul de urbanism autorităţilor române competente." Certificatul de urbanism a fost eliberat pe seama RMGC la sfârşitul lunii august 2004, iar în decembrie 2004 aceasta a iniţiat procedura de obţinere a acordului de mediu.
Suspendarea pronunţată pe data de 15 iunie 2005 este executorie (are efecte imediate) şi va suspenda toate procedurile de autorizare bazate pe acest act, inclusiv procedura de obţinere a acordului de mediu. Ulterior, Alburnus Maior a trimis autorităţilor relevante notificări privind această sentinţă, pentru a se asigura că ea va fi respectată. Ca etapă următoare, autorităţile vor pregăti şi comunica Alburnus Maior termenii de referinţă privind suspendarea procedurii de obţinere a acordului de mediu. Mai mult decât atât, suspendarea certificatului de urbanism presupune faptul că, orice avansare în procedura de "Modificare a Planului Urbanistic Zonal pentru Zona de Dezvoltare Industrială Roşia Montană Gold Corporation" este lovită de nulitate.

Iredentismul unguresc nu cunoaşte bunul-simţ.

Preşedintele filialei Sfântul Gheorghe a UDMR, Toth Birtan Csaba, a declarat ca "absurdă" cererea unui deputat PD, de sancţionare a doi parlamentari UDMR care au depus proiectul pentru autonomia ţinutului Secuiesc. Csaba a argumentat apărarea celor doi prin garantarea dreptului la liberă opinie. Ar trebui să ştie d-l Csaba că dreptul la opinie se opreşte acolo unde începe lezarea intereselor şi integrităţii teritoriale ale statului în care trăieşti. Aşa e în Franţa, aşa e în Belgia, aşa e în Germania! Ca să folosim doar acele state democratice la care d-lor din UDMR le place să facă apel. Iar pentru acest tip de infracţiuni, Legea Siguranţei Naţionale cuprinde prevederi fără echivoc!

M. Mazilu

Ştiinţa confirmă Bilblia

Chimia şi bochimia unor "miracole"

GIULGIUL

Prof. Univ. Dr. Ion BRAD

Într-un număr din binecunoscuta revistă "Science et vie" nr. 767, am avut surpriza de a citi un articol intitulat "Autenticitate giulgiului din Torino ţine de un fir" (L'authenticite du suaire du Turin tient a un fil). Articolul mi-a trezit curiozitatea şi am reflectat asupra câtorva aspecte pe care le-am luat în consideraţie: giulgiul este sau nu autentic? Este un truc sau efectiv în acest văl de pânză - giulgiu a fost înfăşurat un bărbat supus unui supliciu, mort sau mai mult mort decât viu? Culoarea rezultată provine din exudate de un corp uman sau este un extract de natură tot biologică, capabilă să se oxideze în timp, să se transforme într-o substanţă de culoare brună castanie? Substanţele provin din piele, din sânge sau a fost folosit ser din sânge pentru a unge un om sau o statuie ulterior înfăşurată în giulgiu?

Întrebările sunt foarte multe şi în prima fază ne propunem o ipoteză pentru care avem o oarecare experienţă practică sau teoretică. Să analizăm câteva premize.

Este uşor de înţeles că în condiţii de stress, supraefort fizic, durere, teamă, chinuri prelungite, în mod obligatoriu prin piele sunt exudate numeroase substanţe, inclusiv tiroxina, tirozina, adrenalina, hormon cunoscut şi implicat în procesele afective etc.. Întrebarea care se pune este următoarea: poate adrenalina prin oxidare să conducă la un produs colorat? Produşii coloraţi pot proveni din derivaţii adrenalinei prin combinarea cu tirozina sau derivaţi ai acesteia etc., într-un amestec extrem de complex?

Ca să ne convingem am realizat o experienţă în care am folosit un număr mai mic de substanţe decât cel din exudatele din piele în condiţii de stress prelungit. Am apreciat că rezultatele ar putea fi concludente. În acest sens am folosit o soluţie 1‰ de tirozină şi o soluţie de 1 ‰ adrenalină. O parte din soluţie a fost lăsată în sticluţe mici, jumătate pline, care au fost expuse la lumină şi care au fost analizate vizual după un timp îndelungat. Constatarea a fost că cele două substanţe se oxidează la un produs castaniu-brun (tirozina) şi castaniu-brun cu nuanţe rozacee (adrenalina). Am realizat apoi 12 variante prin impregnarea unor bucăţi de pânză cu amestecurile prezentate mai jos:

A1 adrenalină, A2 soluţie tirozină, A3 amestec soluţie adrenalină-tirozină

B1B2B3 constituite din A1A2A3 pulverizate cu H_2O_2 3%

C1C2C3 constituite din 1A2A3 + extract de fenoloxidază

D1D2D3 consituite din A1A2A3 + H_2O_2 0,2 % +extract peroxidazic.

Am analizat din nou vizual, după un timp îndelungat şi am constatat la toate apariţia unor culori care oscilau între galben-brun, brun-brun şi negru.

Desigur că aceste experienţe nu le-am realizat decât pentru a ne convinge că această ipoteză a noastră nu este lipsită de perspectivă. Alte experienţe mai atente în cadrul primei ipoteze, precum şi experienţe în cadrul unei a doua ipoteze, nu foarte îndepărtate de prima, urmează să fie perfectate. Practica este criteriul adevărului.

Să vedem acum ce spun cărţile în legătură cu posibilele transformări enzimatice sau neenzimatice ale tirozinei şi adrenalinei:

Tirozina catalizează formarea melaninei, pigmentul brun din pielea şi părul animaleleor. (...)

În albinism, tirozinaza fiind absentă, culoarea părului şi a pielii este albă. Este interesant faptul că "cerneala" de culoare brună a vieţuitoarelor marine, sepia şi caracatiţa, nu sunt altceva decât o suspensie fină de melanină.

Interesant de asemenea că adrenalina şi melanina au acelaşi precursor, tirozina. Ştim despre adrenalină că are efecte fiziologice deosebite. Putem cita vasoconstrucţia capilarelor, motiv pentru care apare paloarea feţei în caz de frică sau mânie şi alte emoţii, când are loc şi o hipersecreţie adrenalinică a medulo-suprarenalei. Se constată simultan accelerarea bătăilor inimii, lărgirea pupilei. Se blochează de asemenea peristaktismul stomacului şi al intestinului. Adrenalina mobilizează glicogenul, crescând concentraţia glucozei în sânge şi mobilizând organismul pentru efort.

Sinteza adrenalinei are ca substanţă precursoare tirozina. Fazele intermediare ale sintezei adrenalinei şi transformarea ulterioară a acestora sunt prezentate mai jos* (...)

Ulterior procesele pot continua, conducând la produşi coloraţi. Odată cu alte substanţe, pot exuda şi ioni metalici complexaţi sub formă de chelaţi cu oxiacizii şi aminoacizii. Printre ionii cei mai probabil exudaţi sunt cei de fier, a căror prezenţă se constată de altfel. Ionii metalici se pot combina cu substanţe ciclice, rezultând produşi de coloraţii diferite sau putând favoriza în special oxidări.

În final ce credem noi? Este posibil ca un om care a fost în prealabil supus unor chinuri înainte de a muri sau leşina pe cruce (obiect de supliciu) să fi fost învelit într-o astfel de pânză? Dacă pânza a fost impregnată cu ulei, atunci peroxizii şi apoxizii acestora au intervenit alături de oxigen în procesele de transformare?

Concluzia care se desprinde: giulgiul nu este un fals şi în pânza respectivă a fost înfăşurat un om care a suferit enorm, fizic şi psihic. Acest om a fost Hristos? Desigur ! Este o minune ? Fără îndoială!

Se mai pune însă o problemă. Unele determinări legate de stabilirea vârstei prin tehnici atomice (14/6C) ar fi constatat faptul că vârsta acestui giulgiu ar fi mai mică (secolul 14) decât cele afirmate. Cercetări interesante ale biochimiştilor au demonstrat că diferiţii izotopi, de hidrogen de exemplu, se acumulează diferit în organele plantelor şi animalelor din motive de ordin biochimic şi biofizic. Se observă o acumulare a izotopilor grei, ca de exemplu deutrium şi tritium. Un asemenea fenomen credem că este legat de izotopii C14/6 radioactiv. Aceasta nu ar putea aşadar induce erori în aprecierea calităţii giulgiului?

Propun să se repete de către oricine experienţa prezentată. Rezultatele vor fi aceleaşi cu cele obţinute de noi. Oare ideea sugerată nu ar putea relansa subiectul, odată cu reluarea acestor experienţe? Conform ipotezelor noastre, acumularea în cantităţi mai mari ale 14/6C în celuloză ar putea fi cauza datării necorespunzătoare a giulgiului. Celălalt aspect evident nu poate fi contestat, experienţele noastre fiind probatorii.

SECRETARIAT OF STATE
FIRST SECTION - GENERAL AFFAIRS

From the Vatican, 6 December 1995

Dear Dr Brad,

His Holiness Pape John Paul II duly received your letter and the accompanying paper, and I regret that the vast amount of mail has made an earlier acknowledgment impossible.

His Holiness appreciates the sentiments which promptet you to write, ahd he assures you of a remembrance in his prayers.

With every good wish, I am

Yours sincereliy,
Monsignor L. Sandri
Assessor

*** Din motive obiective, nu am reprodus aici schemele-suport ale autorului.**

FRAȚILIA *(continuare din pag. 6)*
Din toamna lui 1991, când m-am mutat cu postul în provincie, până în vacanța de Paști din 1992, nu l-am mai văzut pi lali Iorghi nici nu i-am putut da vreun telefon. Încerc să-l contactez telefonic la 23 Aprilie 1992, ca să-l felicit de ziua sfântului său patron. Îmi răspunde o nepoată de-a lui care-mi dă vestea că bunicul ei a trecut la cele veșnice în urmă cu o lună și jumătate.
Prigoana insuportabilă pe care a declanșat-o regimul bolșevic al lui Dej împotriva țăranilor dobrogeni, care se opuneau colectivizării forțate mai întâi a regiunii lor, însă cu precădere contra Macedonenilor, fiindcă aceștia dețineau și aur, nu numai arme de foc pe care le foloseau ca partizani anticomuniști, a determinat un masiv exod la orașe.
Sate întregi de Macedoneni se depopulează în ritm alert. Printre acestea s-a aflat și Bașchioi (rebotezat Nicolae Bălcescu), comuna lui Gheorghe Cuțumișa, ai cărui fii se stabilesc în satul suburban Fundeni-Dobroești (cel mare) și în București (cel mic). Ba mai mult, fiul cel mare, Nicolae, este nevoit să-și schimbe numele de familie din Cuțumișa în Nicola ca, în felul acesta, cele trei fete, cu care Dumnezeu i-a binecuvântat căsnicia, să poată urma studii liceale și, apoi, felurite facultăți.
Conform unei cutume de la care nici un Armân bine crescut nu abdică, lali Iorghi rămâne în îngrijirea fiului său mezin, Constantin Cuțumișa, în casa căruia, situată pe Șoseaua Iancului, am fost de curând ca să culeg ceva date biografice și să cer o fotografie. Pe lângă cele solicitate, am mai căpătat o scrisoare de condoleanțe, primită din America, și o fotografie a lui Gioga Parizianu, pe care acesta a oferit-o cu o lungă dedicație versificată, scrisă în dialectul macedoromân.
Iat-o: "Multu vrute lali Iorghi, / Cu multă harauă-ș multă vreari / Ți dau aestu cadur, / Cari v-a ț-adugă aminti / Di anlii pitricuțî cu mini,/ Cându eram tinir,/ Gioni cu anami/ Tru armânami / Aușaticlu vini, / Dumnidzău nî țâni. / Tini taifa o-andripseși, / Papu agiumseși, Io am taifă ti criștear; / Fcior ti-ansurari, / Feată ti mârtari,/ Giuniaticlu s-dusi, / Aușaticlu n-agiumsi. / Nu te-aspari, o, Armâne,/ Cî nu cheri ni azî ni mâni. /S'băneadzî armânamia! 24.08.1989, Gioga"
Ca luptător artticomunist de elită, lali Iorghi nu putea fi decât legionar. Drept care, penitenciarul de execuție al anilor săi mulți de închisoare a fost Aiudul, unde a stat închis din 1952 părtă în 1964, când a fost pus în falsa libertate, în baza biletului de eliberare -. nr. 4523 emis de Formațiunea M.A.I. 0622 Aiud.
Lali Iorghi, fiind deschis și extrem de plăcut la înfățișare, la vorbă și în fapte, s-a bucurat, pe bună dreptate și în cel mai înalt grad, de prețuirea, admirația și dragostea tuturor celor care au avut șansa de a-l cunoaște. Iar proba cea mai elocventă că așa a fost lali Iorghi o reprezintă scrisoarea de condoleanțe adresată lui Constantin Cuțumișa de către un veteran al gulagului românesc, Dumitru Perceli, cel ce provine dintr-o familie renumită, din care au fost arestați și condamnați ca anticomuniști patru membri, în total, adică mama dimpreună cu cei trei fii. (...)Lali Iorghi rămâne un exemplu de bun creștin și de mare erou național macedoromân și dacoromân. (...)
Lali Iorghi n-a murit decât cu trupul. Sufletul lui va rămâne mereu printre cei dragi și de acolo, de sus, el veghează la cei rămași ca să ducă mai departe lupta lui dreaptă pentru Adevăr. Urmașilor săi, fii și nepoate le zicem: "Fiți mândri de lali Iorghi! Lali Iorghi, dormi în pace!" (...)

Săptămânile trecute, un ministru puțin responsabil, aducea un proiect șocant de „încurajare a natalității". Proiectul, care prevedea scăderea drastică a indemnizațiile materiale sub nivelul subzistenței, și respectiv acordarea acestor venituri segmentelor sociale fără ocupație, a stârnit vii reacții în mediile politice și civice. Era clar pentru oricine că se încuraja doar aspectul cantitativ al natalității, dându-se o lovitură grea familiilor în care copiii beneficiază de o educație și îngrijire demne de o societate civilizată.
În fața protestelor, ministrul Barbu a cedat. Dar tentativa în cauză arată că „aleșii" nu cunosc câtuși de puțin realitățile din țară.
Mărturia de mai jos, datorată unei doamne profesoare dintr-un sat din Moldova (Bacău), este pe cât de zguduitoare, pe atât de reală. Ea se întâlnește, la intensități diferite, în oricare sat din România. Satul Galbeni a fost un sat răzășesc, populat cu oameni gospodari, care trăiau în niște reguli social-morale foarte stricte. Efectele depopulării din timpul comunismului, iar acum venirea acestor categorii sociale certate cu spiritul civic, cu munca și cu ordinea publică, sunt dublate practic și încurajate să prolifereze, sporind astfel un fond demografic debil și promiscuu.
Domnilor miniștri, dați-vă jos din mașinile luxoase în noroiul satelor sărace ale Moldovei, și veți vedea cum sătenii gospodari sunt terorizați de aceste segmente sociale care trăiesc la limita fenomenului ***infracțional!***

Satul românesc - încotro ?

prof. Viorica BLANARU

Satul pare același, deși pentru cei ce ce-l văd astăzi și l-au cunoscut cu ani în urmă, e totuși altul. S-au schimbat oamenii, s-au pierdut atâtea și atâtea aspecte ce pare că-l susțineau ca o coloană spre infinit.

A fost un sat cu oameni vrednici, cu dragpstre de muncă și frică de Dumnezeu. Și-au iubit mult copiii, pe care i-au trimis să învețe la școli înalte. Treptat, treptat, floarea satului s-a risipit în toate colțurile zării, iar satul se golea cu fiecare fâlfâit de aripi. Bătrânii povestesc cu nostalgie despre alte vremi și ascultă îngroziți pe cei ce s-au aciuat pe la casele rămase fără stăpân.

„S-a sucit lumea, maică, s-a sucit. Nu mai au nici rușine, nici frică de Dumnezeu."

La început au apărut câteva familii. Sătenilor le era milă de ei, așa că le-au mai dat cât ceva. Zadarnic însă. Pentru ei viața are doar un sens – să aibă cât mai mulți copii, pentru a primi ajutor. Când îl primesc, petrec la crâșmă, cu mic, cu mare, până se termină.

Mai merg și la lucru uneori, dar nu prea o scot la capăt cu ei oamenii, fie că nu se pricep, fie că nu vor, treaba lor mai mult strică.

Însă știu să ceară, pe lângă mâncare bună, băutură, țigări, ba chiar cafea. Seara, când se întorc de la lucru, trec pe la crâșmă. Dacă acum vreo zece ani erau doar trei familii aciuate în sat, acum numărul lor e mult mai mare. Copiii lor au copii la rândul lor, așa că sunt îngrămădiți în câte o cameră chiar două familii (părinți, copii, bunici).

O singură familie e alcătuită din optsprezece suflete. Dorm laolaltă cum se întâmplă. Alcoolul este mult mai prezent în casa lor decât laptele, pe care-l au când le dă cineva de pomană. Mizerie, promiscuitate și toate celelalte. Copiii merg la școală pentru „lapte și corn", dar nici unul din ei n-a reușit să promoveze cel puțin o clasă. Stau câte trei ani în prima clasă, apoi se cred destul de mari să se însoare sau să se mărite.

Știu însă că trebuie să aibă cal. Toamna adună din câmp tot ce pot. Bietele animale, fără hrană, bătute atunci când, bine dispuși, le cred „zmei", și cu toată liota în căruță, înarmați cu bâte, pornesc la plimbare. Nu rezistă mai mult de o toamnă animalul. Dar aduc alte mârțoage, ce ar fi fost mult mai bine să moară, înainte de a ajunge în mâna lor.

Vara le e mai bine: fructe, porumb fiert, mai dau iama prin grădini și atunci uită de toate, fericiți când primesc „ajutorul social", sunt abonații crâșmelor. Și, ca să le fie fericirea deplină, acasă, prin bălării, „cresc nația română" (sic! – n. red.). Nu țin cont că este fiică, soră, mică sau mare, își „trăiesc clipa". Vecina, Natalița, a înnebunit. N-a mai putut suporta atâta nelegiuire. Și ce-i cu asta? Pentru ei viața merge înainte. Nimeni nu-i întreabă nimic. Cei care ar trebui să facă ceva au alte preocupări mult mai importante. Au încercat sătenii, dar acum își înghit amarul, neputincioși, căci pot fi victimele lor.

Satul pare întunecat, griji, rele peste rele. Doar la ei „e bine". Vine ajutorul – „crește nația „română""."

"BRAZII SE FRÂNG, DAR NU SE ÎNDOIESC"

EXPRESIA POLITICĂ A SPIRITULUI REZISTENŢEI

(continuare din pag. 1) acestei acţiuni. Dar purtau în suflet semnificaţia pe care jertfa lor trebuia s-o aibă în faţa lui Dumnezeu, ca într-o izbăvire a neamului întreg. Din această perspectivă, aşa cum reflexul de conservare al neamului nu încetează să existe, tot aşa şi expresia lui istorică, Rezistenţa, nu poate deveni depăşită, învechită, într-o anumită epocă. Cel mult, ea îmbracă mesajul şi formele adecvate epocii. Dar nu se opreşte în loc, decât la sfârşitul veacurilor, când Dumnezeu va spune că e de ajuns.

Era firesc deci ca, după Cruciada Copiilor din Decembrie 1989, confiscată de comunişti, Rezistenţa Naţională Anticomunistă să continue să fiinţeze şi să acţioneze. Evident, în cadrul şi cu mijloacele puse la dispoziţie de noua copnjunctură istorică, respectiv statul de drept. Primejdii dinlăuntru şi dinafară continuau să pândească ţara. Comunismul însuşi nu pierise, transformându-se doar, abil, în forme moderne, capabile să-i asigure perpetuarea.

În acest context a luat fiinţă, în 1993, Partidul "Pentru Patrie", ca unică expresie politică a ceea ce s-ar putea numi Spiritul Rezistenţei Naţionale.

Bătrânii supravieţuitori ai confruntărilor de acum jumătate de veac se poate spune că şi-au făcut datoria: au constituit o structură politică - mică, dar important e că există, au construit un sediu central cum nici un partid nu a reuşit. Au ridicat monumente, care vor aminti, pietre în calea uitării, de această jertfele acestei mişcări.

Aşa este şi Monumentul partizanilor făgărăşeni din coasta mănăstirii Sâmbăta de Sus. Dar nu este suficient. Lucrurile nu se pot opri aici. Aşa cum spunea d-l Ion Gavrilă-Ogoranu anul trecut, la comemorarea de la Sâmbăta, « nu este de ajuns să-i comemorăm. Nu putem spune că ne-am făcut datoria faţă de ei decât realizând în societatea de azi visurile şi idealurile pentru care ei au murit ». Este necesar să ridicăm un monument viu, în sufletele fiecăruia din noi. Un angajament total, lăuntric, în care să ne mistuim cu toată puterea fiinţei noastre. Fiecare clipă pierdută înseamnă o şansă mai puţin pentru poporul acesta năpăstuit. Crearea unor structuri vii, care să facă nu doar istorie, ci să făptuiască, să impună ţării o alternativă viabilă, purtătoare a valorilor înaintaşilor noştri, iată porunca ceasului de faţă! Iar această sarcină ne revine de acum nouă, tinerilor. Nu întâmlător Consiliul Politic şi conducerea majorităţii filialelor au fost încredinţate tineretului. Nu avem dreptul să dezamăgim. Şi nici să refuzăm paharul acesta.

Iar deviza partizanilor din Munţii Făgăraşului trebuie să devină deviza de viaţă a fiecăruia din noi. "Brazii se frâng, dar nu se îndoiesc!" Nu ne vom îndoi deci nici noi sub greutăţile zilnice pe care jungla societăţii de consum ni le pune zilnic în spate."Nu ne-am împotrivit încă până la sânge", vorba Apostolului Pavel. Mai rămâne un loc şi pentru Crucea neamului. Să n-o refuzăm.

Cu Dumnezeu înainte !

NOTĂ: *"Buciumul" se pronunţă împotriva intoleranţei, discriminărilor de orice fel şi contra oricăror acţiuni îndreptate împotriva statului de drept, legilor ţării şi drepturilor fundamentale ale omului şi naţiunilor. Înţelegem să acţionăm întotdeauna respectând legile ţării, ale onoarei şi credinţei strămoşeşti.*

REDACŢIA

MARŞUL REZISTENŢEI FĂGĂRĂŞENE

Versuri/Muzică:
Nicolae MAZILU
Cules de la Ioan Gavrilă-Ogoranu

**Din vârfuri unde-s regine furtuna
şi cremenea,
Din codrii cu feciorelnice poieni,
V-aţi înălţat năpraznic şi aspri,
asemenea
Uraganului, carpatini făgărăşeni.
Adânc în morminte străbunii se zbat
şi ne cheamă,
N-au linişte morţii acestui popor.
Chemarea dreptăţii răsună din
tulnic de-aramă
Şi-o poartă şi codrii cu freamătul lor.**

Refren:

***Uniţi cu toţi acei ce vor
să moară-n libertate,
Cu toţii vom porni, în
duşmani vom lovi.
Vom frânge-n zbor Robia lor
Când neamu-ntreg se va trezi
Din somnul cel de moarte.
Carpatini făgărăşeni,
Veniţi, loviţi, în cei ce
au distrus şi pângăresc
Altar şi neamul românesc.***

**II. Păgânii adus-au robia şi jaful
în ţară,
Ne luară avutul şi graiul curat,
Noi fost-am şi liberi la noi şi-n afară,
Ei ce-am avut mai sfânt au sugrumat.
Părinţii şi fraţii ne zac azi
în lanţuri amare
În urma lor sate rămas-au pustii,
Ne-au fost pângărite străbunele
noastre altare,
Noi nu ştim cei duşi de sunt morţi
sau sunt vii.**

Buciumul

ISSN: 1583 - 1736

Editor: Partidul "Pentru Patrie", Str. Veseliei nr. 21A, sector 5, Bucureşti
Prim-redactor de onoare: Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ
Prim-redactor: Florin DOBRESCU **Redactor adjunct:** Ioana MAZILU
Redactori permanenţi: Mihai DERDENA, Adrian LUPESCU, Adrian VELEA
Culegere computerizată: Petre AGHINII
Curierat/difuzare: Răzvan APAHIDEAN, Laurean BUTA
Tiparul: ELISAVAROS
Corespondenţa: C.P. 39, O.P. 14, sector 5, Bucureşti, **e-mail:** buciumul@yahoo.com
tel. 021.424.15.50; 0722.749.249; 0723.604.649